

Εἰς τὸν ἐκλατινισμὸν πῶν Ἰλλυριῶν καὶ Θρακῶν συνετέλεσε καὶ τὸ γεγονός· ὅτι ἡ Ρώμη ἐστρατολόγει πολλὰ εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ συνετέλεσεν οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀσείησιν τοῦ Ἰλλυρικοῦ τοῦλάχιστον πληθυσμοῦ. Οἱ Ἰλλυριοὶ στρατιῶται συχνὰ ἐφθάναν εἰς τὸν βαθ-

Box 3/1/51

μόν του στρατηγού και ένιστε και τόν βασιλιά του αυτοκράτορος. Πολλοί Ρωμαίοι αυτοκράτορες ήταν Ίλλυρικής καταγωγής, όπως ο Διοκλητιανός, ο Κωνσταντίνος και πολλοί άλλοι, ακόμη δε αργότερα και αυτή η οικογένεια του Ιουστινιανού. Οι Ίλλυριοι αυτοκράτορες της Ρώμης ώφελησαν το ρωμαϊκό κράτος αλλά όχι και την πατρίδα των, όπως αργότερα οι απόγονοι των Ίλλυριών Άλβανοί οι εξισλαμισθέντες, οι Τουρκαλβανοί ανήλθον εις μεγάλα αξιώματα εις την Τουρκίαν, αλλά δεν ώφελησαν την πατρίδα των Άλβανίαν.

Τί σημασία έχει διά τους λαούς ο πολιτισμός δεικνύει το γεγονός ότι, όταν ήλθαν οι Σλάβοι τόν έκτον αιώνα εις την Βορείαν Βαλκανικήν, οι εκλατινισθέντες απόγονοι των Ίλλυριών και Βλάχων ήρχισαν αμέσως να εκσλαβίζονται. Οι σημερινοί κάτοικοι του Μαυροβουνίου, της Βοσνίας, της Δαλματίας είναι κυρίως ελπίν εκσλαβισμένοι Ίλλυριοί. Αυτό φαίνεται και από το ύψλλον ανάστημα των Μαυροβουνίων κλπ. το όποιον είναι χαρακτηριστικό της Ίλλυρικής φυλής. Από τόν εκσλαβισμόν έσώθησαν μόνον οι Ίλλυριοι της Άλβανίας.

Βλέπομεν λοιπόν ότι οι Ίλλυριοι εύκολα εκελατινισθήσαν, και εκεσλαβίσθησαν. Η ελληνική γλώσσα δυστυχώς δεν επέβληθη, ούτε κατά τους Βυζαντινούς χρόνους, ούτε παλαιότερα, ούτε αργότερα εις τους λαούς της Βαλκανικής. Συχνά αι ξένοι προπαγάνδαι λέγουσιν ότι οι Έλληνες της Μακεδονίας και της Θράκης είναι εκελληνισμένοι Βούλγαροι και οι Έλληνες της Βορείας Ελλάδος εκελληνισμένοι Άλβανοι, αλλά δεν είναι σύμφωνον με την ερευνήσιν. Διά να πεισθώτε ότι οι Έλληνες των χρόνων άνω σήμερον εκελληνισμένοι Άλβανοι, αρκούν οι Έλληνες της Βορείας Ηπείρου αναφέροντες εις την οτατήν μορφήν, την ύπαρξιν άσπρων, χαίτων, δωρικών μάλλιστα ενδυμάτων τών τόπων εις την περιφέρειαν της Χειμάρας. Εκεί σώζεται το αρχαϊκόν όνομα τόπου Παγά, αντί Πηγά, το ποιμπάλαιον όνομα Βήσσα, και πολλά άλλα, αυτά δε δεν ήτο δυνατόν να σωθούν, αν δεν κατώκουν συνεχώς και αδιάλειπτως Έλληνες εκεί.

Άλλην απόδειξιν της συνεχείας

του Έλληνισμού άποτελεί το γεγονός ότι οι Τουρκαλβανοί και επί Άλβανίας και αργότερα και κατά το 1913 κατέστρεψαν πλήθος ελληνικών χωριών. Με τους Άλβανούς συνειργάσθησαν και οι Ιταλοί κατά των Έλλήνων της Βορ. Ηπείρου. Αν οι Έλληνες δεν ήσαν τόσοι πολλοί, δεν θα κατέστρεφαν οι Τουρκαλβανοί τα χωριά των. Η καταστροφή τών χωριών ήλάττωσε τόν Έλληνισμόν της Βορείας Ηπείρου, αλλά αυτό δεν ήμπορεί να έμποδίση την άπελευθέρωσιν της. Πώς ήμπορεί να μένη υπόδουλος ή Βορεία Ηπειρος, ή οποία και μόνη της έπολέμησε και απέκτησε την άυτόνομίαν της το 1914; Πώς ήμπορεί να μένη υπόδουλος τόπος, όπου ή Έλλάς έπολέμησε και ένίκησε τους έχθρούς των φίλων μας; Πώς ήμπορεί να κληθώ εκ νέου ή Έλλάς να πολεμήσῃ κατά των Ιταλών ή άλλων έχθρών, αφού οι έχθροι άγώνες της εις την Βορείαν Ηπειρον κατά του φασισμού του Μουσολίνι επηνέθησαν μέν πολύ, αλλά δεν απέδωκαν την έλευθερίαν εις τους κατοίκους της;

Οι Έλληνες και οι Άλβανοί είνε οι αρχαιότεροι και συγγενέστεροι κάτοικοι της Βαλκανικής και θα είχαν μόνον τών λύσει το Βορειοηπειρωτικόν ζήτημα, αν δεν ήμποδίζαν οι ξένοι. Οι Ιταλοί επέμειναν και επέβαλαν το 1913 τα άδικούτα τών Έλληνισμόν σύνορα, τα όποια ύπασθιζουν σήμερα οι Ρώσοι. Τα δύο ολοκληρωτικά κράτη των Ιταλών και των Ρώσων έδειξαν την αυτήν έχθραν άπέναντος του Έλληνισμού της Βορείας Ηπείρου, χωρίς την άπελευθέρωσιν της Βορείας Ηπείρου, χωρίς στερεά σύνορα, χωρίς μόνον διόκληρον ή "Η-λά και ή Μακεδονία. Ελπίς των φίλων μας θα ένοσούν, ελπίς των σημερινών άλβανών, ελπίς των τουρκαλβανών συνεχώς, αλλά η μαχίμα των νικτών διά την έλευθερίαν της Βορείας Ηπείρου θα φέρη με τόν καιρόν και την κοινήτην προσέγγισιν Έλλήνων και Άλβανών, ή δε ελικορινής συνεργασίας των δύο τούτων λαών δύναται να έχη λαμπρά, θαυματουργά ίσως άποτελέσματα, όπως είνε ένιστε και κατά το παρελθόν.

K. AMANTOS

ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ποτε να έχετε κατά βάση δίκην, αλλά αυτό τους είναι αδιάφορο, κλασσικά αδιάφορο. Θέλουν μονάχα ή δική τους φωνή ν' ακούγεται και καμμιά άλλη. Υπάρχει λοιπόν και ή κακοπιστία και ή μισαλλοδοσία, υπάρχει πάνω απ' όλα ένα είδος ιδιότητος, καθαρά σύγχρονου, όσο και κατά βάση αιωνόδοτου, μυστικισμού, ανεξάρτητου από τόν αντικείμενό του. Ο κόσμος έγνώρισε τόν μυστικισμό τού Ιδεαλισμού όπως γνωρίζει τώρα και τόν μυστικισμό τού ματεριαλισμού. Και μη νομίζετε πως ο ματεριαλισμός είναι τοποθετημένος αποκλειστικά προς τόν άορίστερό μέρος. Θεωρητικά μόνον ή δεξιά έχει στρατευθεί κάτω από την επικήφαλίδα τού Ιδεαλισμού. Στην πραγματικότητα, οι επιδιώξεις της είναι τόσο ύλικές όσο και των άλλων—συχνότερα περισσότερες ακόμα—κι αν διεκδικεί τόν τίτλο της Ιδεοκρα-

τίας είναι γιατί της χρειάζεται ένα λάβαρο και γιατί το λάβαρο αυτό είναι άσχετά πλατύ ώστε να σκεπάζει με τη σκιά του πολλές ασχημίες.

Παίονα σοβαρά ύπ' όψει μου το γράμμα που ανέφερα γιατί δεν ανήκει σε καμμιάν άπ' αυτές τις κατηγορίες και γιατί έχει μία τιμία υπογραφή. Είπα πως πλειοδοτώ γιατί συμμερίζομαι τις άνησιχίες του. Αλλά υπάρχουν κι' άλλα πράγματα ακόμα που ανακουτζιέμαι και πάνω απ' όλα τούτο—έδώ: "Ισως ή στιγμή να είναι πραγματικά άκατάλληλη. Φοβάμαι όμως πως ή εποχή μας άποτελείται όλο από άκατάλληλες, μονάχα από άκατάλληλες, στιγμές. Υπάρχουν οι πόλεμοι, κ' υπάρχουν οι μεταπολεμικές, επίπονες ανασρώσεις. Υπάρχουν οι αμφίβολες καταστάσεις της έννοπλης ερήνης που δεν είναι ειρήνη παρό μόνον

ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ•ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ•ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ•ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ•ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

